

Zoo spreekt het „rots-rustige“ geloof.

Zoo spreekt de onwrikke zielsovertuiging.

Zoo kan alleen spreken een man, die leeft uit de beginselen van het Woord Gods, en mij dunkt, onze broeders en zusters zijn naar huis gegaan, ja met velerlei indrukken, en zeker ook met gemengde gevoelens, doch allen in deze geruststellende zekerheid, dat, al missen we Kuiper, aan het partij-roer een man staat, die alleen koers wil houden naar het getuigenis des Heeren, dat eeuwig zeker is.

Welk een kostelijk openingswoord!

Nuchter, sober, warm, ernstig.

Het spaarde ons de werkelijkheid niet.

Het wees op de wolven en donkerheid, die om God zijn.

Het toekende het wereldbeeld in sombere kleuren.

Het oefende ware kritiek op de sociale verwarring.

Het vergoelijkte ook de fouten in eigen partij-leven niet, maar door al dat sombere heen klonken twee tonen, die bemoedigden en vertrouwen wekten. De eerste toon was de weerklank op het psalmwoord: „de Heere regeert“, en in die regeering van onzen trouwen God werd alleen rust en kracht gezocht, en de andere was het bijzonder-ernstig en dringend vermaan om toch de zuiverheid van het beginsel te bewaren. Daarom moet het gaan. Alleen een beginsel-politiek maakt ons optreden krachtig. Alleen een principiële strijd heiligt onze actie, en daarom geen succes-jacht, en geen synthese-slapheid, en geen beloften-handel, maar een heilige spanning om de christelijke grondslagen van ons volk te verdedigen, en op te komen voor de rechten van onzen God.

„Gij liefhebbers des Heeren, haat het kwade.“

Deze rede trof de harten.

De oude taal werd gesproken.

De oude banier werd opgeheven.

Het oude beginsel werd verdedigd, en al is Kuiper beengegaan, en al heeft God Ravinck weggenomen, de lofzang is in stilheid tot den Heere, omdat hij ons mannen schonk als Colijn en Idenburg, en „I“, dat neemt onze partij zich in Uw kracht voor, zal de gelofte betaald worden.“

In mijn vorig artikel sprak ik van donkere plekken.

Ik kom daarop nog wel terug, doch ik wil er nu reeds dit van zeggen, dat die schaduw niet te zoeken is in ontevredenheid over de leiding, of in gebrek aan vertrouwen in onzen partijvoorzitter. Aan dat vermeende genoemde gebrek heb ik nooit kunnen gelooven, en op de Deputaten-vergadering is onduidelijk gezegd, dat de Djambi-hetze en de Djambi-laster op onze menschen geen vat gehad heeft. De heer Van Kol had even tegenwoordig moeten geweest zijn. Hij zou zich weggeschaamd hebben over zijn pamflet, want en het warme woord van den grijzen veteran Mulder, en de motie der Zeeuwsche broeders, en de ontroerende hulde der vergadering, en het spontane gezang, en de uiting van liefde en trouw, die niet krachtiger kon zijn, riepen hem toe: wij sluiten ons des te vaster om onzen voorzitter aan.

Welk een oogenblik!

Hier sprak ziele-taal.

En wanneer er nog bij één een lichte zweem van onzekerheid mocht overgebleven zijn, is ook die laatste rest weggenomen door de verzekering van den heer Idenburg, en wie is tot oordeelen meer bevoegd dan hij, dat alle beschuldigingen aan het adres van den heer Colijn, leugen en laster zijn, en er voor de geringste aanklacht zelfs niet de zwakste grond aanwezig is. Heeft de heer Van Kol reeds geantwoord op den open brief van onzen voorzitter? Hij rekene, zoo hij nog in gebreke bleef, met hetgeen op de Deputatenvergadering van 14 October, onomwonden is uitgesproken.

Er zou van deze bijeenkomst veel te vertellen zijn.

Ik zou lange beschouwingen kunnen houden over de woorden aan het adres van den oud-minister De Vries gericht, doch ik zal het niet doen, uit vrees dat ik conclusiën zou trekken, die wat al te gewaagd zijn. Wel wil ik zeggen, dat de gansche vergadering ten volle met den voorzitter instemde, toen deze zijn afkeuring uitsprak over de wijze, waarop met den heer De Vries is omgesprongen, en deze bewindsman zijn ontslag heeft gekregen, en hier en daar werd de opmerking gemaakt: waarom is zulke klare taal niet door onze Kamerclub in de Tweede Kamer gesproken?

Vooris zou nog kunnen uitgebreid worden over de statuten en raad van de Dr A. Kuiper stichting, maar daarover handel ik liever later, wanneer dit grootsche plan in duidelijker lijnen voor ons staat, terwijl ik evenmin wil ingaan op de motie betreffende het noodwetje-de Visser, welke motie aan de goede zorgen van het Centraal-Comité werd toevertrouwd.

Van het meeste belang was de kwestie van het passief-vrouwenkiesrecht.

Door het Centraal-Comité was een Commissie benoemd om dit vraagstuk in studie te nemen, en deze Commissie, bestaande uit de heeren Idenburg, prof. Bouwman, Mr Briët, en Ds Jongebreur, was gekomen tot de volgende conclusie:

De commissie is van oordeel, dat God der vrouw in het algemeen een andere taak heeft aangewezen

dan haar door toepassing van het politieke passieve kiesrecht zou worden toegedacht;

dat derhalve de anti-revolutionaire partij zich heeft te onthouden van het candidaatstellen van vrouwen; dat op dezen regel alleen uitzondering toelaatbaar is, als onder de leiding des Heeren het voor de anti-revolutionaire partij duidelijk geworden is, dat dit door God is gewild;

dat dit thans niet het geval is;

dat wijziging van de tweede alinea van artikel 54 der Gemeentewet op pag. 25 hierboven bedoeld, moet worden bevorderd.

Door het Centraal-Comité was de volgende resolutie voorgesteld:

De anti-rev. partij, vereenigd in haar Deputaten-vergadering te 's-Gravenhage, den 14den October 1921;

kennis genomen hebbende van het rapport der commissie, ingesteld in de Deputatenvergadering van 13 April 1920;

betreft der commissie haren dank voor den door haar verrichten arbeid;

en spreekt als haar gevoelen uit:

ten eerste, dat bij verkiezingen voor Staten en Raden door de bij het Centraal Comité aangesloten kiesverenigingen geen vrouwen candidaat behooren te worden gesteld, zoolang de Anti-revolutionaire partij niet in haar wettige vergadering van een tegenovergesteld gevoelen blijkt geeft;

ten tweede, dat wijziging van de tweede alinea van artikel 54 der Gemeentewet, zooals door de commissie uiteengezet, behoort te worden bevorderd.

Met deze resolutie konden niet alle kiesverenigingen zich vereenigen. Amsterdam IV wilde alleen uitgesproken zien, dat het onder de huidige omstandigheden niet gewenscht is vrouwen candidaat te stellen. Gorkum en Utrecht wilden de mogelijkheid voor uitzonderingen open houden, terwijl Sneek een principiële uitspraak wenschte, dat op grond van Art. II van Ons Program, geen vrouwen candidaat mogen worden gesteld.

Er waren dus drie stroomingen.

De eerste begeerde veroordeeling van het passief-vrouwenkiesrecht. De tweede wilde precies tegenovergesteld ook vrouwen, zij het dan bij exceptie, candidaat stellen, en de derde achtte dit den juiststen weg, dat van die candidaat-stelling men zich zou onthouden, zoolang de partij haar beginsel-program niet had veranderd. Waarom deze richting, wier resolutie is aangenomen, den steun der vergadering verdiende, hoop ik een volgend maal uiteen te zetten.

K. D.

Onze Christelijk-Sociale actie.

5000 leden.

Onze Protestantisch-Christelijke Bond van Spoor- en Tramwegpersoneel is dankbaar.

Tot deze organisatie is het vijfduizendste lid toegetreden, en verheugd schrijft haar Orgaan:

„Toen op 1 Maart 1906, dus 15 jaren geleden, het eerste nummer van ons Vakblad verscheen, onder redactie van Ds Bakhuizen v. d. Brink, Dr Beumer, het tegenwoordige lid der 2e Kamer, Prof. Dr Slotemaker de Bruïne, Mr Waal Malefijt, thans wethouder te Utrecht en den heer J. Huizinga, die inmiddels tot burgemeester benoemd werd, telde de Bond slechts 10 plaatselijke afdelingen met een kleine Gedeonsbede van nog geen 300 leden. Eenzijds bespot en gehoond door de leiders der socialistische spoorwegvereniging, die door haar revolutionair en arbeidersvijandig optreden in April 1903 de eigen vakactie met lamheid had geslagen, anderzijds de weinige medewerking, die onze voormannen ontvingen van de zijde der nog niet-vereenigde geestverwante collega's, was de strijd voor deze toen nog zoo jonge beweging in alle opzichten buitengewoon moeilijk. Tot het jaar 1914 ging de lijn van het ledental dan ook, hoewel regelmatig, toch zeer langzaam naar boven en hadden wij de duizend leden kunnen bereiken.

De jaren van hietere oorlogselementen, met al hun jammer en wee, waardoor als met één bliksemstraal de gansche wereld is veranderd geworden en die niet alleen de arbeiders in dat groote spoor- en tramwegbedrijf, doch ook Regering en Dierlijke teekenen der tijden leerden verstaan, zijn voor den verdere uitbouw van onze organisatie van zoo buitengewone betekenis geweest, dat op heden ruim de 5000 leden „vol“ zijn, verdeeld over 126 plaatselijke afdelingen.

In een tijd van machtig wereldgebeuren en de woelige dagen, die vanwege de gebeurtenissen rondom, ook ons land doorleeft, is zeer zeker een sterke organisatie van Christelijk Spoor- en Tramwegpersoneel, naast die der Roomsch-Katholieke Vereniging, een feit van niet geringe betekenis, te meer wanneer geleid wordt op de zoo belangrijke positie, die deze bedrijven innemen in het economische leven van ons land en volk.“

Gaarne vestig ik de aandacht op dit feit. Het moet ons verbljden dat deze organisatie groeit.

Vooral onder het Spoor- en Tramwegpersoneel is de „roode“ invloed sterk.

Oudegeest's geest beheerscht nog de tienduizenden, en daartegenover hebben wij noodig een krachtig, kloek en trouw leger van mannen, die zich het Evangelie van Christus niet schamen, en tegenover elke poging tot misdadige woeling, hun onverbiddelek neen plaatsen.

Dat leger is er.

De leiding van dezen bond is in goede handen.

De geest onder onze broeders staamt tot dankbaarheid.

Het was mij tenminste altoos een genoegen hun vergaderingen bij te wonen, en er is voor ons alle reden onzen God te danken, dat Hij zooveel zegen gaf.

En nu met moed verder.

In de kracht des Heeren, en als het oog op Hem is gericht, en van Hem alle hulp wordt verwacht, zal zeker het woord, waarmede het hoofdbestuur zijn verblijdende mededeeling besloot, niet ijdel zijn:

„De moderne Vakheweging in Nederland heeft in deze maand haar tienduizenden gemobiliseerd, om opnieuw een aanval te doen ook op onze beweging, maar God lof, de Christelijke arbeidersbeweging is paraat en zal niet rusten voordat de duizenden verkeerd en ongeorganiseerden eveneens onder hare banieren gebracht zijn.“

K. D.

ZENDING EN EVANGELISATIE.

Evangelisatie onder de Rijkere Jeugd.

Bij alle vragen, die zich op het terrein van de evangelisatie ter beantwoording aan ons opdringen, is zeker die naar de richtige bearbeiding der jeugd één van de belangrijkste. Wij treden hier op het onafkbaarste en het dankbaarste, het moeilijkste en het schoonste terrein van den evangelisatie-arbeid. Reeds de verzorging der jeugd op de School met den Bijbel en de Catechisatie, dus onder kinderen uit christelijke gezinnen, is ontzaggeijk zwaar. Hoe zal het dan niet zijn met de apachen van de straat of de betweters en wijsneuzen van de Middebare School? Als vanzelf denkt men aan de veruchting van Mozes: „Zie, de kinderen Israëls hebben naar mij niet gehoord, hoe zoude mij dan Farao hooren?“

Het is goed de moeilijkheden te zien; het is verkeerd er voor te wijken. Menschen, bij wie „het van zelf gaat“, moeten zoo spoedig mogelijk gemeriteerd worden. Aan alle wien in Gods koninkrijk moet „Knie- und Kopfarbeit“ voorafgaan. Nergens echter zijn die routine-evangelisten zoo schadelijk als bij dezen tak van arbeid. Een preek mag men desnoeds uit zijn mouw schudden — (of daarom de wijde toga's weer in trek komen?), maar in geen geval zijn taak op de jeugd-afdeeling luk-raak aanvatten. Immers alle middelen, die men in geval van nood te hulp kan roepen, waar men voor volwassenen staat, als oratorie, pathos, sentiment, mystiek, ironie enz., kunnen hier geen dienst doen. Jongens en meisjes haten alle aanstellerij, alle gekunsteldheid, het moet écht, het moet natuur zijn, wat ze aangediend wordt.

Waarin is eigenlijk het karakter gelegen van een goede voorbereiding? Zie, bij elke toespraak, vertelling, bijbellesing, zangavond, huisbezoek, waartoe gij u voorbereidt, moet gij u gesteld zien als voor een raadsel. Dat raadsel is het gemoed, zijn de gemoederen, van den mensch, van de menschen, die gij te bearbeiten hebt. Voorbereiding is nu niet het omhalen van alles en nog wat, het u omstapelen met handboeken en leidraden, maar het is voor u zelf naar de oplossing van het raadsel zoeken. Slaagt men daarin, dan heeft ons werk die wonderbare kracht, dat wij niet over en langs de menschen heen praten, maar dat zij den indruk hebben: die man of vrouw begrijpt mij.

Ik wil het in dit artikelje speciaal hebben over arbeid onder oudere jongens, de zoogenaamde Rijkere Jeugd. Ik stel mij niet ten doel volledig te zijn. Integendeel denk ik mij bijzonder te beperken. Met de leiders van een jongenssamenkomst had ik een gesprek over de wijze, waarop men de knapen bezig kan houden. Dit was aanleiding, dat ik bij den heer Fred. J. Beekman, Adjunct-Directeur der Hervormde Stadszending te Amsterdam een onderhoud aanvraag. Wat deze mij omtrent zijn ervaringen mededeelde, scheen mij zoo interessant, dat ik het gaarne aan de lezers der „Reformatie“ ter beoordeeling voorleg.

De eerste vraag — o die kleine, satirische vraagteekens die ons telkens dwarsboomend voor de voeten springen! — is, hoe krijgen wij de jongens. Hoe interesseeren wij de Tarzan de Wolfshond-lezende, Wild-Westdrama's bewonderende, turnende, straalstijpende, sigarettenrookende jongens voor onze samenkomst? Onze eerste aanknooping vinden wij bij de jongens, die aan de Zondagsschool of Vertelavond ontgroeid zijn. Maar verder? Zie — vertelde de heer Beekman — ga met een vlag onder uw jas naar een bouwterrein of ander verzamelpunt. Door het zwaaien met de vlag verzamelt gij de jongens om u heen en zegt: ik ga wandelen en daarbij dit of dat spel doen, wie gaat er mede. Zonder twijfel krijgt gij dan wat aanhangers, aan wien gij aan het eind van den middag voorstelt gezamenlijk een club te vormen. Zijn er nog niet genoeg deelnemers, dan werven de jongens zelf er wel meerdere aan. Echter vooral niet te veel liefhebbers. Een club mag niet grooter zijn dan 18 à 20 jongens. Beter is het nog te beginnen met 12. Als er dan een kern gevormd is, kan men het aantal iets uitbreiden. Meerdere clubs kunnen bij bijzondere gelegenheden te samenwerken.

Zonder toelichting gebruikte ik reeds eenige malen het woordje „club“. Het is met opzet gekozen. Het is geen catechisatie, vertelavond, school of